

Да сваком судиш поштено (...) вели песма, а шта би се могло рећи о функционисању нашег правног система у овом ванредном стању? Власт и „струка“ (лекари) отпочетка епидемије наглашавају да је „живот најважнији“, али мора се указати бар на неке примере неуставности, за бољи дан после. Да буде јасно, српски уставни систем није укинут (нема окупације, ни револуције), нити је Србија у рату - оружаном сукобу држава и људи, већ у ванредном стању где „јавна опасност“ (ковид-19), процењено је, „угрожава опстанак државе или грађана“ (чл. 200 Устава). Не треба нам ни метафора о рату, колико год да је употпуњује министар војни у униформи, можда заборављајући да се она у епидемијама не носи (као цивил, „теренску униформу“ може носити у другим, тачно наведеним приликама).

Прескачем одговор на питање је ли ванредно стање неуставно уведено, можда то каже Уставни суд, али већ првом „Уредбом о мерама за време ванредног стања“ (15. март) овлашћују се министарства унутрашњих послова и здравља да ограниче слободу кретања, иако то, по Уставу, може једино Влада. Влада сигурно зна да нема „промета надлежности“ међу највишим органима власти – не може, примера ради, Скупштина поверити суду доношење закона ни у ванредном стању - тако ни Влада своја уставна права у ванредном стању не може пренети на министарство. Влада је та која прописује мере одступања од људских права, уз супотпис председника Републике (чл. 200 Устава). Са Владином уредбом председник Републике се саглашава, потврђује је, отуда је нејасно зашто је он на овој и каснијим уредбама првопотписани доносилац.

Верујем ценена главо да си и учио право

Пише: Слободан Орловић
уторак, 14 април 2020 20:46

